

Kolkata

Gillend word ik wakker. Het duurt een paar seconden voor ik beseft dat ik Nell ben en niet Go-Yu. Ik baad in het zweet en zit rechtop in mijn bed in Kolkata, India. Hier ben ik naartoe gevlucht na Glitch Game #2. Ik heb sindsdien niet meer gegamed, maar toch beland ik in mijn dromen nog altijd in Desperation City, het eiland dat mijn leven verwoestte.

Het is drukkend warm in mijn kamertje. Ik sta op en loop op mijn tenen naar het platte dak van ons huis. Ik woon hier al vijf maanden samen met enkele andere vrijwilligers. De meeste van hen zijn hier maar een paar weken. Ideaal, want zo blijven de contacten oppervlakkig. Ik wil niet sociaal zijn. Ik ben het nooit echt geweest. Als kind was Mathias degene die het initiatief nam en vriendjes maakte. Ik surfte mee op zijn sociale vaardigheden. Toen hij stierf, bleef ik alleen achter. Hij nam niet enkel onze vrienden mee, maar ook mijn vertrouwen in het leven. Het beetje dat ik nog overhad, was weg na Glitch Game #1.

Ik dacht dat ik een nieuwe start kon maken toen Wim en de NCU me vroegen om samen te werken, maar dat was ijdele hoop. Na Glitch Game #2 voelde ik me eenzamer dan ooit. Ik werd gek in

België. Onze maatschappij maakt me razend. Overal is geweld en geld bepaalt alles. Elk detail van ons leven wordt online gezet, gedeeld en van commentaar voorzien. Onze wereld is rot en niemand lijkt het te merken. Erger nog: iedereen wéét het, maar niemand trekt er zich iets van aan. De mensheid is de kanker van de planeet en onze moderne maatschappij is de olie die het vuur aanwakkert, die de ziekte sneller doet verspreiden.

Een windvlaag duwt de geur van India in mijn neusgaten. Je moet hier geweest zijn om te weten waarover ik het heb. Ik adem diep in en uit en concentreer me op het nu. De sloppenwijk in Kolkata, waar ik woon en werk, heeft niets te maken met de moderne maatschappij. Hier is enkel ellende, armoede, ziekte en vuilnis. Hier leven mensen die niets hebben; geen huis, geen geld, geen familie, geen toekomst. Ze hebben mij gered uit mijn zelfmedelijden. Als vrijwilliger zet ik me in om kansen te creëren voor de meest kansloze mensen van onze planeet. Hun ellende is zo groot dat ik de mijne erdoor kan vergeten. Overdag tenminste. 's Nachts niet. In mijn dromen keer ik steeds weer naar Desperation City. Naar geweld en moord. Naar Kendo. Naar Yukio ...

Ik sluit mijn ogen en schud mijn hoofd om de herinneringen weg te jagen. De zon komt op boven de stad. Ik ga aan het werk. Dat helpt me om te vergeten.

Zoektocht

‘Excuseer me, kent u dit meisje?’ De vrouw die ik aanspreek, schudt haar hoofd en loopt verder. Onmiddellijk klamp ik een volgende voorbijganger aan. ‘Sorry, meneer, hebt u dit meisje gezien?’ Hij bekijkt de foto vluchtig, schudt zijn hoofd en loopt door. ‘Toch bedankt!’ roep ik hem na.

Ik spreek nog een tiental andere personen aan terwijl ik door de straten van Kolkata zwerf. Ik ben onderweg naar de zoveelste vrijwilligersorganisatie. Nell is hier. Dat weet ik zeker. Of toch bijna zeker. Ik wil geloven dat ik zeker ben dat ze hier is. En ik zal haar vinden. Ik móét haar vinden. Niet alleen omdat ik haar nodig heb, maar vooral omdat ik haar mis.

Het is verschrikkelijk warm en stoffig. Het zweet parelt langs mijn rug als ik de zoveelste missiepost binnenwandelaar.

‘Goiemiddag,’ zeg ik. ‘Ik ben Yukio. Ik heb u gebeld in verband met dit meisje. Kent u haar?’

De man die me verwelkomt, bekijkt de foto aandachtig. Even hoop ik op een doorbraak, maar dan schudt hij zijn hoofd. ‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik heb haar nog nooit gezien. Kan ik u ergens anders mee helpen?’

‘Nee,’ zucht ik. ‘Toch bedankt.’

Als ik het gebouw uitloop, gaat mijn gsm. Het is Kazz. ‘Hoi,’ neem ik op.

‘Al nieuws?’

‘Nee.’

‘O,’ zegt Kazz. Onze stiltes betekenen meer dan onze woorden. Ze steken me een hart onder de riem. Kazz en Shiori verzetten hemel en aarde om me te helpen bij mijn zoektocht.

‘Luister, Yukio,’ zegt Kazz, ‘je bent nu twee weken in India. Ik weet dat het belangrijk voor je is, maar de tijd dringt.’

Ik zucht.

‘Gisteren is er weer een slachtoffer gevallen tijdens een Oobivat,’ gaat Kazz verder. ‘De stoelen zijn operationeel. Het is tijd dat we actie ondernemen. We kunnen niet blijven wachten en hopen ...’

‘Weet ik!’ snauw ik. ‘Sorry, dat was niet nodig. Het is gewoon ... Ik ben zo dichtbij. Als ik het nu opgeef ...’

‘Ik begrijp het,’ zegt Kazz. ‘Neem de tijd die je nodig hebt. Shiori en ik gaan verder met de voorbereidingen.’

Het is even stil.

‘Bedankt,’ sluit ik het gesprek af.

‘Je vindt haar wel,’ zegt Kazz.

Ik zou willen dat ik hem kon geloven. Ik sta op en slenter verder door de sloppenwijk, in gedachten bij Kazz en Shiori. Het wordt tijd dat ik terugga, mijn vrienden hebben me nodig.

Een bal raakt me tegen mijn been en verbaasd kijk ik op. Een vuil jongetje houdt zijn handen verontschuldigend omhoog. Hij ratelt iets in een taal die ik niet begrijp en lijkt bang.

‘Geen probleem,’ zeg ik. De jongen verstaat me niet. Ik glimlach

en tik de bal in zijn richting. Hij lacht en stampt de bal terug naar mij. Zijn grote, zwarte ogen kijken me hoopvol aan.

Waarom niet? denk ik. Ik geef een pass. De jongen juicht.

Het volgende kwartier geniet ik van een balletje trappen. Het spelletje doet me deugd en even vergeet ik mijn zorgen. Als mijn t-shirt doordrenkt is van het zweet, gebaar ik om te stoppen. Ik loop naar een kraampje en trakteer de jongen op een ijskoud flesje frisdrank. Hij springt op en neer van blijdschap. We gaan naast elkaar zitten in de schaduw en drinken zwijgend. Als mijn drankje op is, neem ik de foto uit mijn zak en sta ik op.

'Curry lady,' zegt de jongen.

Ik kijk hem fronsend aan. Hij wijst naar de foto van Nell. 'Curry lady,' wijst hij.

'Ken je haar? Ken je Nell? Weet je waar ze is?' vraag ik.

De jongen haalt zijn schouders op om te laten zien dat hij me niet begrijpt.

'Curry lady?' vraag ik.

Hij knikt. Ik wijs met mijn vinger in verschillende richtingen. Het duurt even voor de jongen doorheeft dat ik wil weten waar Nell is. Dan gebaart hij dat ik hem moet volgen. Mijn geluk kan niet op als ik hem achternaga.

Brief

KOLKATA

Hoi MATHIAS,

DE CURRY MOET NOG SUDDEREN, DUS HEB IK EVEN NIETS TE DOEN. IK PRAAT LIEVER NIET MET DE ANDEREN EN DAAROM SCHRIJF IK ALWEER EEN BRIEF NAAR JOU. MAAR OMDAT IK NIET VEEL TE VERTELLEN HEB, SCHRIJF IK NOG EENS WAT JE AL LANG WEET.

OP DE EERSTE PLAATS: IK MIS JE. IK ZOU WILLEN DAT JE HIER WAS, DAT IK NIET ALLEEN WAS. DAT IK IEMAND HAD DIE ME BEGRIJPT. IK WIL NIET MEER ALLEEN ZIJN. SOMS DOE IK MIJN BEST OM MET ANDEREN TE PRATEN, MAAR ZE ZIJN ZO ANDERS. ZE HEBBEN GEEN IDEE VAN WAT IK HEB MEEGEMAAKT. ALS IK UITLEG WAAROVER IK ME ZORGEN MAAK, GELOVEN ZE ME NIET. EN IK WEIGER OM TE DOEN ALSOF ER NIETS AAN DE HAND IS, OM TE PRATEN OVER KOETJES EN KALFJES.